

ת"פ 51356/11/11 - מדינת ישראל- משרד התמ"ת נגד עצמון אבטחה - משמרות החופים בע"מ,,עצמון איון,

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 51356-11-11 מדינת ישראל נ' עצמון אבטחה - משמרות החופים בע"מ ואח'
בפני כב' השופטת שרון אלקיים

בעניין: מדינת ישראל- משרד התמ"ת

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד נמרוד גרינברג

נגד

1.עצמון אבטחה - משמרות החופים בע"מ, ח.פ. 513866921

2.עצמון איון, ת.ז. 027784206

הנאשמים

שניהם ע"י ב"כ עו"ד יוסי טובל

הכרעת דין

1. נגד הנאשמים הוגש ביום כתב אישום המייחס להם עבירה של אי תשלום גמול שעות נוספות ועבירה של אי מסירת תלושי שכר ערוכים כדין.

הנאשמת 1, חברה אשר עסקה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום במתן שירותי שמירה, אבטחה ומיגון אלקטרוני, הואשמה בעבירה על סעיף 16(א) ו-26(א) לחוק שעות עבודה ומנוחה, תשט"ו-1955 (להלן- **חוק שעות עבודה ומנוחה**) וכן בעבירה לפי סעיף 24(ב) וסעיף 25(א)(2) לחוק הגנת השכר, התשי"ח-1958 (להלן-**חוק הגנת השכר**).

הנאשם 2, ששימש כמנהל הנאשמת 1 בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, הואשם בהפרת חובת הפיקוח ביחס לאי תשלום גמול שעות נוספות, עבירה על סעיף 27(א), 26(א) ו-16(א) **לחוק שעות עבודה ומנוחה** וכן באחריות מנהל למסירת תלושי שכר לא תקינים, עבירה על לפי סעיפים 25(א)(2), 26(ב) ו-24(ב) **לחוק הגנת השכר**.

נוסף על כך, הנאשמת 1 הואשמה באי מסירת הודעה לעובד על תנאי עבודה, עבירה על סעיף 1 ו-4 **לחוק הודעה לעובד(תנאי עבודה), תשס"ב-2002** (להלן- **חוק הודעה לעובד**).

2. בהתאם לסעיף 182 **לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982**, אומר כבר בפתח הדברים כי החלטתי להרשיע את הנאשמת 1 בעבירות המיוחסות לה במסגרת שלושת האישומים אשר

עמוד 1

הוגשו נגדה ולזכות את הנאשם 2 מהאישומים אשר הוגשו כנגדו.

3. בדיון מיום 26.11.13 הודו הנאשמים בהעסקת העובדים הבאים: מר אלעד מלול, מר מאיר פלח, מר רימוס מוסקוביץ, מר אלי לוי, מר גבריאל חנומוב, מר גד בן עזרא, מר ויקי חכמון ומר יאיר ארזי אולם כפרו באישומים שהוגשו כנגדם.

4. בהתייחס לכתב האישום העידו מטעם המאשימה העדים הבאים: מר הרצל אלון, מפקח במנהל האכיפה וההסדרה במשרד התמ"ת והממונה על החקירה (להלן- **הרצל**), וכן העובדים אלעד מלול, אלי לוי, גבריאל חנומוב, ויקי חכמון. אציין כי המאשימה ויתרה על עדותם של מר יאיר ארזי, מר גד בן עזרא ומר מאיר פלח.

5. במסגרת ההליך הגישה המאשימה באמצעות העדים את המוצגים הבאים: טופס הודעה בדבר תנאי עבודה מיום 15.8.10 (**מא/1**); תלושי שכר לעובד יאיר ארזי לחודשים 6/10-8/10, דו"חות שעות לחודשים אלה ודו"ח היעדרות לחודשים 1-9/10 לעובד יאיר ארזי (**מא/2**); תלושי שכר של העובד חכמון ויקי לחודשים 6/10-8/10, דו"חות שעות עבודה לחודשים 6/10-8/10 לעובד הנ"ל וגיליון חישוב גמול לעובד בשעות נוספות של מנהל האכיפה לעובד הנ"ל (**מא/3**); תלושי שכר ודו"חות נוכחות לחודשים 6/10-8/10 לעובד גד בן עזרא וכן גיליונות חישוב גמול לעובד בשעות נוספות של מנהל האכיפה לעובד לחודשים 6/10-8/10 ו-8/10 (**מא/4**); תלושי שכר ודו"חות שעות לחודשים 6/10-8/10 לעובד חנומוב גבריאל ותלושי שכר לחודש 12/10 (**מא/5**); תלושי שכר ודו"חות שעות לחודשים 6/10-8/10 לעובד אליהו לוי (**מא/6**); תלושי שכר ודו"חות שעות לחודשים 6/10-8/10 לעובד רמיס מוסקוביץ-קונדק וכן דו"ח היעדרות לחודשים 1/10-9/10 לעובד הנ"ל (**מא/7**); תלושי שכר ודו"חות נוכחות לחודשים 6/10-8/10 לעובד מאיר פלח וגיליונות חישוב גמול לעובד בשעות נוספות של מנהל האכיפה לחודשים 6/10-7/10 (**מא/8**); תלושי שכר ודו"חות נוכחות לחודשים 6/10-8/10 וגיליונות חישוב גמול לעובד בשעות נוספות של מנהל האכיפה לחודשים 6/10-7/10 לעובד אלעד מלול (**מא/9**); דו"חות הפרשי גמול שעות נוספות לעובדים שערך משרד התמ"ת (**מא/10**); גיליון חקירת החשוד איון עצמון מיום 23.12.10 (**מא/11**); גיליון חקירת עד איון עצמון מיום 18.1.11 (**מא/12**); גיליון חקירת החשוד איון עצמון מיום 26.7.11 (**מא/13**), ייפוי כוח לאיון עצמון (**מא/14**); הודעה בדבר עבירה לכאורה על חוק הודעה לעובד מיום 18.8.10 (**מא/15**); גיליון חקירת העד ויקי חכמון מיום 23.8.10 (**מא/16**); גיליון חקירת העד אלי לוי מיום 26.7.10 (**מא/17**); גיליונות חקירה לימור איון מיום 23.2.11 ו-26.7.11 (**מא/18**).

6. מטעם הנאשמים העידו הנאשם 2 מר איון עצמון (להלן- **איון**), גב' לימון עצמון, אשתו של הנאשם 2 ומנהלת החשבונות בנאשמת (להלן- **לימור**), ומר אורן איון, אחיו של הנאשם 2 ומפקח בנאשמת (להלן- **אורן**). במסגרת ההליך הגישו הנאשמים באמצעות העדים מטעמם את המוצגים הבאים: הצהרת העובד על קבלת הפרשים עבור שעות נוספות מהעובד גבריאל חנומוב (**נ/1**), וכן 2 דוחות פעולה שנערכו ע"י הדס לוי במנהל האכיפה וההסדרה (**נ/2**). כן הוגשו תלושי השכר של העובד חכמון ויקי לחודשים 6/10-8/10 (**נ/3**); דו"חות שעות עבודה לחודשים 6/10-8/10 לעובד הנ"ל (**נ/4**); גיליון חישוב גמול

לעובד בשעות נוספות של מנהל האכיפה לעובד הנ"ל (5/נ). בנוסף הוגש תלוש שכר של העובד אליהו לוי לחודש 6/10 (6/נ); תלוש שכר לחודש 8/10 לעובד אליהו לוי (7/נ); דו"ח שעות עבודה לחודש 6/10-8/10 לעובד הנ"ל (8/נ).

דין והכרעה

אישום ראשון- אי תשלום גמול עבודה בשעות נוספות

7. הנאשמת 1 הואשמה באי תשלום גמול שעות נוספות לעובדים הבאים בין החודשים יוני-אוגוסט 2010:
- א. לעובד רימוס מוסקוביץ עבור עבודה בשעות נוספות בחודש אוגוסט 2010.
 - ב. לעובד אלי לוי עבור עבודה בשעות נוספות בחודשים יוני-אוגוסט 2010.
 - ג. לעובד יאיר ארזי עבור עבודה בשעות נוספות בחודשים יוני-אוגוסט 2010.
 - ד. לעובד גד בן עזרא עבור עבודה בשעות נוספות בחודש יולי 2010.
 - ה. לעובד גבריאל חנומוב עבור עבודה בשעות נוספות בחודשים יוני-אוגוסט 2010.
 - ו. לעובד ויקי חכמון עבור עבודה בשעות נוספות בחודשים יוני-אוגוסט 2010.
8. מאחר שהנאשמים הודו בהעסקת העובדים אשר פרטיהם מצוינים בכתב האישום, אזי על המאשימה להוכיח כי במהלך חודשים 6/10-8/10 הועסקו העובדים המפורטים לעיל בשעות נוספות מבלי שקיבלו עליהם גמול כדין.
9. מעדותו של הרצל עולה כי הוא ערך ביקורת במשרדי הנאשמת ולאחר עיון ברישומי השעות ובתלושי השכר אשר נוספה אליהם אף חקירה של העובדים באתרי העבודה השונים, הגיע למסקנה כי העובדים לא קיבלו גמול עבודה עבור שעות נוספות. הנאשם 2 זומן לחקירה במשרדי התמ"ת ולאחר מכן זומן להשלמת החקירה (עמ' 7 לפרוטוקול מיום 10.3.14, ש' 23-29). עוד עלה כי הרצל הוא החוקר אשר גבה את כל העדויות הקשורות בנאשמים בהליך שבפני, למעט מזכר שערכה הדס לוי (עמ' 9 לפרוטוקול מיום 10.3.14, ש' 13).
10. מעדותו של הרצל התברר עוד כי לאחר שהתקבלו רישומי השעות, ערכו במשרד התמ"ת דו"חות בהם חושבו שעות העבודה של עובדי הנאשמת. מדו"חות אלה עלה לכאורה כי ישנם הפרשי שכר בגין שעות נוספות אשר לא שולמו לעובדי הנתבעת.
11. אקדים אחרית לראשית ואומר כי מעיון בדו"חות הנוכחות שערכה הנאשמת 1 וכן בתלושי השכר

שהנפיקה לעובדים, עולה באופן ברור וחד משמעי כי הנאשמת 1 לא שילמה לעובדים גמול עבודה בשעות נוספות, כפי שאפרט להלן.

א. **העובד רימוס מוסקוביץ (מא/7)** - מדו"ח הנוכחות עולה כי בחודש 08/10 עבד בימי שבת מעל 10 שעות ביום [לדוגמה: 19.6.10, 26.6.10]. מתלוש השכר של חודש 8/10 עולה שהעובד קיבל תשלום בשיעור 150% עבור כל שעות עבודתו בימי המנוחה השבועית למרות שהחל מהשעה השמינית ואילך היה זכאי לגמול בשיעור 175%-ו-200%.

ב. **העובד אלי לוי (מא/6)** - מעיון בדו"חות הנוכחות עולה כי בחודשים יוני-יולי 2010 ישנם ימים רבים בהם פיצלה הנאשמת את יום העבודה לשתי משמרות ורשמה את כל שעות העבודה כ"שעות רגילות" למרות שהעובד עבד שעות נוספות [לדוגמה: 1.6.10, 3.6.10, 9.6.10, 10.6.10, 5.7.10, 21.7.10, 25.7.10].

בחודש אוגוסט 2010 פיצלה הנאשמת 1 את יום העבודה ל"שעות רגילות" ול"כונן מוקד", אשר כפי שיובהר להלן מדובר ברכיב פיקטיבי אשר שימש כאמצעי להתחמק מתשלום גמול שעות נוספות [לדוגמה: 1.8.10, 5.8.10, 10.8.10, 12.8.10].

זאת ועוד, מתלוש השכר של חודש יולי 2010 עולה כי הנאשמת שילמה לעובד סך של 5,106 ₪ לפי תעריף של 23 ₪ לשעה ואין כל תיעוד לתשלום עבור שעות נוספות. יוצא אפוא כי הנאשמת 1 שילמה לעובד 222 שעות עבודה "רגילות", למרות שמדובר במשרה החורגת ממשרה מלאה (מעל 186 שעות חודשיות).

ג. **העובד יאיר ארזי (מא/2)** - מעיון בדו"חות הנוכחות של חודשים יוני-יולי עולה כי העובד הועסק בימים רבים 10-11 שעות [לדוגמה: 1.6.10, 6.6.10, 16.6.10, 6.7.10, 19.7.10, 25.7.10]. בנוסף, ישנם ימים רבים בהם פיצלה הנאשמת את יום העבודה לשתי משמרות ורשמה את כל שעות העבודה כ"שעות רגילות", למרות שהעובד עבד שעות נוספות [לדוגמה: 17.6.10, 5.7.10, 22.7.10]. בחודש אוגוסט פיצלה הנאשמת 1 את יום העבודה ל"שעות רגילות" ול"כונן מוקד" [לדוגמה: 14.8.10].

חרף העובדה שהעובד עבד שעות נוספות במהלך שבוע העבודה וגם בימי המנוחה השבועית [לדוגמה: 12.6.10, 19.6.10, 26.10.10, 10.7.10, 24.7.10], לא מופיע בתלושי השכר תשלום עבור שעות נוספות בשיעורים הקבועים בחוק.

יצוין עוד שמתלוש השכר של חודש יוני 2010 עולה שהנאשמת 1 שילמה לעובד סך של 4,664 ₪ לפי תעריף של 22 ₪ ואין כל תיעוד לתשלום עבור שעות נוספות. יוצא אפוא שהנאשמת 1 שילמה לעובד עבור 212 שעות עבודה "רגילות", למרות שמדובר במשרה החורגת ממשרה מלאה (מעל 186 שעות חודשיות).

ד. **העובד גד בן עזרא (מא/4)** - מעיון בדו"ח הנוכחות של חודש יולי עולה כי ישנם ימים רבים בהם פיצלה הנאשמת את יום העבודה לשתי משמרות ורשמה את כל שעות העבודה כ"שעות

רגילות" למרות שהעובד עבד שעות נוספות [לדוגמה: 5.7.10, 11.7.10, 22.7.10, 26.7.10].

ה. **העובד גבריאל חנמוב (מא/5) -** מעיון בדו"חות הנוכחות של חודשים יוני-יולי עולה כי העובד הועסק בימים רבים 12 שעות [לדוגמה: 6.6.10, 15.6.10, 16.6.10, 27.6.10, 5.7.10, 22.7.10, 28.7.10]. כמו כן, ישנם ימים רבים בהם פיצלה הנאשמת את יום העבודה לשתי משמרות ורשמה את כל שעות העבודה כ"שעות רגילות", למרות שהעובד עבד שעות נוספות [לדוגמה: 13.6.10, 30.6.10, 14.7.10, 29.7.10]. בחודש אוגוסט פיצלה הנאשמת 1 את יום העבודה ל"שעות רגילות" ול"כונן מוקד" [לדוגמה: 3.8.10, 18.8.10, 25.8.10].

למרות שהעובד עבד שעות נוספות במהלך שבוע העבודה וגם בימי המנוחה השבועית [לדוגמה: 5.6.10, 19.6.10, 26.6.10, 24.7.10, 31.7.10], לא מופיע בתלושי השכר תשלום עבור שעות נוספות בשיעורים הקבועים בחוק.

יצוין עוד שמתלוש השכר של חודש יוני 2010 עולה שהנאשמת 1 שילמה לעובד סך של 5,900 ₪ לפי תעריף של 25 ₪ לשעה ואין כל תיעוד לתשלום עבור שעות נוספות. יוצא אפוא שהנאשמת 1 שילמה לעובד עבור 236 שעות עבודה "רגילות", למרות שמדובר במשרה החורגת ממשרה מלאה (מעל 186 שעות חודשיות). בנוסף, מתלוש השכר של חודש יולי 2010 עולה כי הנאשמת שילמה לעובד סך של 6,475 ₪ לפי תעריף של 25 ₪ לשעה ואין כל תיעוד לתשלום עבור שעות נוספות. יוצא אפוא שהנאשמת 1 שילמה לעובד עבור 259 שעות עבודה "רגילות", למרות שמדובר במשרה החורגת ממשרה מלאה (מעל 186 שעות חודשיות).

ו. **העובד ויקי חכמון (מא/3) -** מעיון בדו"חות הנוכחות עולה כי עובד זה לא עבד שעות נוספות בחודשים יוני-אוגוסט 2010 ואי לכך המאשימה לא הוכיחה את העבירה ביחס אליו.

12. סיכומי של דבר, מדו"חות הנוכחות ותלושי השכר עולה כי העובדים עבדו שעות נוספות במהלך שבוע העבודה וכן בימי המנוחה השבועית אך בתלושי השכר קיבלו תשלום בשיעור 100% בלבד ולא בשיעורים הקבועים בחוק. אדגיש כי גם לאחר קיזוז הפסקה של חצי שעה, התשלום בתלוש השכר לא משקף תשלום עבור גמול עבודה בשעות נוספות.

13. זאת ועוד, שוכנעתי כי שעות "כונן מוקד" בדו"חות הנוכחות של חודש אוגוסט משקפים עבודה בפועל ונדחית טענת הנאשמת לפיה התשלום עבור "כונן מקד" נעשה ללא קשר לשעות עבודה בפועל. אפרט את טעמי להלן.

במהלך חקירותי בפני הרצל, אישר הנאשם 2 את החישוב אשר הוצג לו בדו"חות החישוב שערכה המאשימה ואף אמר כי ישלים לעובדים את ההפרש כפי שהוצג לו. מהחקירות עלה עוד כי אישור הנאשם 2 אינו מוחלט, אלא כי הנאשם 2 מאשר את האמור בדו"חות בהסתייגות לפיה חלק מהעובדים לגביהם נרשם בדו"חות כאילו עבדו שעות נוספות רבות לא בהכרח עבדו בפועל אלא היו תורני מוקד, קרי שהו בביתם והיו זמינים למקרה של הקפצה כאשר התעורר צורך להחליף עובד אחר, וכי הם קיבלו תשלום מלא על שעות אלה אף אם לא ביצעו כל עבודה בפועל (מא/11). אין בידי לקבל גרסה זו, מקום בו היא אינה עולה בקנה אחד עם העדויות של עדי

הנאשמת.

אורן העיד כי השיטה של "כונן מוקד" פעלה במשך כשנה (עמ' 38 **לפרוטוקול מיום 2.12.14**, ש' 20). אשר לאופן הדיווח והתשלום עבור השעות בהם היה העובד "כונן מוקד", עדותו לא הייתה עקבית וברורה. וכך העיד:

"לגבי העניין של כונן המוקד והתשלום שלו זה היה מתבצע מול לימור, שהיא אחראית על הכספים.. אין לי מושג אם היא שילמה, זכור לי שכן שולם. במחשבה שניה אני לא זוכר." (עמ' 41 **לפרוטוקול מיום 2.12.14**, ש' 15-19).

למרות שאורן טען שלימור אחראית על הכספים, לימור בעדותה לא ידעה לתת הסבר כיצד בוצע התשלום עבור שעות "כונן מוקד" והעידה כי היא לא יודעת אם אורן השתמש באופציה להפעיל את כונן המוקד בפועל. זאת ועוד, בעוד שאורן העיד כי השיטה פעלה במשך כשנה העידה לימור כי השיטה הייתה ניסיונית ופעלה במשך כחודשיים בלבד, לאור חוסר הצלחתה אשר נבעה מהעובדה כי העובדים לא היו זמינים טלפונית כשהיו צריכים אותם במהלך הכוננות שלהם (עמ' 34 **לפרוטוקול מיום 2.12.14**, ש' 8-15).

מאחר שעדי הנאשמת לא מסרו בעדותם הסבר ברור וקוהרנטי אשר לאופן הרישום והתשלום עבור שעות "כונן מוקד", מהימנות גרסתם נפגעה עד מאוד.

מעבר לכך, מבין העובדים אשר הובאו לעדות מטעם המאשימה, רק אלי לוי ידע להסביר מהו תפקיד ה"כונן מוקד" ואף אישר כי עשה כ-2-3 כוננויות מסוג זה במהלך חודש אוגוסט 2010 (עמ' 17 **לפרוטוקול מיום 28.4.14**, ש' 24-33). אולם עיון בדו"ח הנוכחות שלו לחודש זה מעלה כי מספר הכוננויות שביצע לכאורה היה מעל 10. לעומתו העובד גבריאל חנומוב העיד כי אינו יודע מה זה "כונן מוקד" (עמ' 4 **לפרוטוקול מיום 10.3.14**, ש' 20).

סיכומי של דבר, בשים לב לסתירות המהותיות בעדויות עדי הנאשמים לאופן רישום שעות "כונן מוקד" בדו"חות הנוכחות ולאופן ביצוע התשלום עבור שעות אלה וכן לאור העובדה כי מדו"חות הנוכחות עולה כי בפועל הופעל עניין "כונן המוקד" רק במהלך חודש אוגוסט 2010, אזי נדחית גרסת הנאשמת כי שעות "כונן מוקד" לא שיקפו עבודה בפועל. יחד עם זאת, חשוב להדגיש כי אף בהתעלם משעות "כונן מוקד", עיון בדו"חות הנוכחות של חודש אוגוסט מעלה כי העובדים ביצעו שעות נוספות מעבר לשעות שסווגו כ"כונן מוקד". לפיכך, ניתן לקבוע כי המאשימה הוכיחה כי הנאשמת העסיקה את העובדים בשעות נוספות בחודש אוגוסט מבלי ששולם להם גמול בעדם.

14. לא זו אף זו, חקירות הנאשם 2 (**מא/11, מא/12, מא/13**) מחזקות את מסקנת בית הדין כי הנאשמת 1 פיצלה באופן פיקטיבי את יום העבודה לשתי משמרות ורשמה את כל שעות העבודה כ"שעות רגילות" וכך לא שילמה גמול עבור שעות נוספות.

בשל חשיבות הדברים שמסר הנאשם 1 בחקירה מיום 23.12.10 נביא אותם כאן כלשונם:

"אני מאשר את החישובים לפי מה שהצגת לי וההסבר שנתת לי מדובר בעובדים שעבדו מספר שעות ולאחר מכן הפסקת עבודה של כמה שעות ולפי מיטב ידיעתי חשבתי שהשעות לאחר

המנוחה הם שעות רגילות ולא שעות נוספות מכיוון שהעובד לא עבד רצוף לאחר שקיבלתי את הערתך אני מקפיד שלא יעבוד מעבר לשעות המותרות וכן אני אתגמל אותם אם יבצעו שעות נוספות בהתאם. אני מבקש ממך את רישומי החוסרים על מנת להחזיר לעובדים את מה שחסר להם עפ"י בדיקתך" (עמ' 2 ש' 44-36).

15. אשר לדו"חות החישוב שערכה המאשימה שהוצגו לנאשמת במסגרת החקירה, אציין כי מצאתי שהתחשיבים בדו"חות לא מדויקים ועל כן לא ניתן להם משקל.

אפרט את טעמי להן.

מעדותו של הרצל עלה כי החישובים שהוצגו לנאשם 2 לא נערכו על ידו, אלא על ידי הדס לוי אשר עבדה במחלקת האכיפה (עמ' 9 לפרוטוקול מיום 10.3.14, ש' 21-13). עובדת זו לא הובאה למתן עדות ואף לא ברור אם היא זו שסימנה על דו"חות נוכחות או מישהו אחר, כפי שהעיד הרצל: "אני לא זוכר שהיה עוד מישהו. ערערת את הביטחון שלי בגלל שלפעמים יש הרבה עבודה והרבה תיקונים, אז אני מבקש מסטודנט עזרה, אז אני לא זוכר אם ביקשתי מסטודנט לעזור" (עמ' 9 לפרוטוקול מיום 10.3.14, ש' 25-23). בתוך כך, אף לא ברור אם בהתייחסו לסטודנט התכוון הרצל אל אותה הדס לוי או אל מישהו אחר.

זאת ועוד, העובדים העידו כי קיבלו הפסקות וכי הפסקות אלה לא קוזזו משכרם [עדות העובד אלעד מלול- (עמ' 25 לפרוטוקול מיום 3.11.14, ש' 4-3 ועמ' 27 ש' 31 עד עמ' 38 ש' 2; עדות העובד ויקי חכמון - עמ' 13 לפרוטוקול מיום 28.4.14, ש' 20; עדות העובד אלי לוי - עמ' 19 לפרוטוקול מיום 28.4.14, ש' 29].

על אף העובדה שהעובדים העידו בפני הרצל כי קיבלו חצי שעת הפסקה בכל משמרת, העניין אינו מקבל ביטוי בדו"חות החישוב, וזאת לשיטת הרצל כי "כך הדו"ח בנוי" (עמ' 10 לפרוטוקול מיום 10.3.14, ש' 31-30).

הנאשמים מנסים להיבנות על הפגמים אשר נפלו בדו"חות החישוב שערך משרד התמ"ת על מנת להביא לזיכויים אולם אין בידי לקבל עמדה זו. לטעמי, מקום בו אי התשלום בגין השעות הנוספות עולה בבירור מדו"חות הנוכחות ומתלושי השכר אשר הוכנו על ידי הנאשמת בזמן אמת, אזי הטעויות שעלו בדו"ח חישוב התמ"ת הינם לכל היותר פגמים טכניים ולא מהותיים. זאת מאחר שכזכור, הדו"חות המדוברים משמשים ככלי שנועד לשמש כעזר לביצוע החישוב ואינו מהווה ראייה בפני עצמו.

16. סיכומי של דבר נקבע כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח שהנאשמת 1 לא שילמה גמול עבודה בשעות נוספות לעובדים המפורטים בס' 11 להכרעת הדין.

17. עם זאת, לא שוכנעתי ממכלול העדויות והראיות שבפני כי המאשימה הרימה את הנטל להוכיח כי הנאשם 2 הפר את חובת הפיקוח ביחס לאי תשלום גמול שעות נוספות.

מעדותו של הנאשם 2 עולה כי היה אחראי על קליטת העובדים אולם לא היה אחראי על רישום שעות העבודה ותשלום השכר. רישום השעות התבצע על ידי העובדים והועבר למפקח אורן וממנו אל לימור, בעלת המניות של הנאשמת 1 ואשר הייתה אחראית על ענייני הכספים והנהלת החשבונות. מלימור הועברו הנתונים לרו"ח חיצוני

אשר היה אמון על הוצאת תלושי השכר (עמ' 31 **לפרוטוקול מיום 2.12.14**, ש' 7-10 ועמ' 32 ש' 13-15). עדות זו, אף תואמת את דבריו של הנאשם 2 בחקירותיו לפיהם לא היה אמון על הניהול בפן הכלכלי והפקיד את ביצוע תשלומי השכר ובכלל זה את עניין התשלום על השעות הנוספות והוצאת תלושי שכר תקינים בידיים של רו"ח חיצוני, אשר היה מצופה ממנו להיות הבקיא בנושא.

עדות זו מקבלת חיזוק גם מעדותה של לימור אשר העידה כי הנאשם 2 לא התעסק עם העובדים, עם שעות עבודתם ושיבוצם אלא המפקח (עמ' 35 **לפרוטוקול מיום 2.12.14**, ש' 18-20), ואף מעדותו של המפקח אורן אשר העיד כי הוא העביר בסוף החודש את דו"ח השעות שמילאו השומרים ואחראי המשמרת אל לימור לביצוע החישובים (עמ' 39 **לפרוטוקול מיום 2.12.14**, ש' 1-9).

אשר על כן, שוכנעתי כי הנאשם 2 לא היה מעורב בשיבוץ העובדים ולא היה אחראי על ביצוע התשלומים אליהם, ומכאן כי לא ניתן לראות בו כמי שהתירשל בעבודת הפיקוח. אשר על כן, הריני מזכה את הנאשם 2 מעבירה של הפרת חובת הפיקוח של המנהל.

אישום שני- מסירת תלושי שכר בניגוד להוראות חוק הגנת השכר

18. במסגרת האישום השני, מואשמת הנאשמת 1 במסירת תלושי שכר שאינם ערוכים בהתאם לסעיף 24(ב) לחוק הגנת השכר והתוספת לו והנאשם 2 באי מילוי חובת הפיקוח של המנהל. בהתאם לקבוע בחוק, על תלוש השכר להבחין בין תשלום בגין שעות עבודה רגילות לתשלום בגין גמול עבודה בשעות נוספות.

19. מאחר ששוכנעתי כי הנאשמת לא שילמה לעובדיה גמול שעות נוספות כמפורט לעיל, אזי אי תשלום זה משתקף בתלושי השכר, כאשר אין כל תיעוד בתלוש בדבר תשלום הגמול. לאור האמור, הרי שברי כי התלוש אינו ערוך כדון, ואינו משקף את הגמול אשר היה צריך להיות משולם לעובדים בגין עבודתם בשעות נוספות.

העובדה כי הנאשמים שילמו לעובדים בדיעבד בחודש דצמבר את הפרשי השכר עבור גמול שעות נוספות, בהתאם לתחשיב שהוגש להם על ידי משרד התמ"ת, אין בה כדי להכשיר את הפגם.

20. לאור האמור, אני מרשיעה את הנאשמת 1 באי עריכת תלושי השכר בהתאם לחוק הגנת השכר. יחד עם זאת, מאחר ששוכנעתי שהנאשם 2 אשר שימש כמנהל, לא היה אחראי ניהולית על פן התשלומים והדו"חות אלא יותר על הניהול במובן קשרי הלקוחות, הרי שאין בידי להרשיעו בגין אי מילוי חובתו בהתאם לסעיף 26(ב) לחוק הגנת השכר.

אישום שלישי- אי מסירת הודעה בכתב לעובד

21. מכאן, נותר לי אפוא לדון בשאלת הרשעתה של הנאשמת 1 באי מסירת טופס הודעה לעובד על תנאי עבודה בהתאם לסעיף 1 ו-4 לחוק הודעה לעובד.

אומר כבר בפתח הדברים כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח כי הנאשמת 1 לא מסרה טופס כאמור לעובדים ואי לכך יש להרשיע את הנאשמת 1 בגין ביצוע עבירה זו. אפרט טעמי לכך להלן.

22. חוק הודעה לעובד מטיל חובה על המעסיק למסור לעובד, בתוך 30 יום לכל המאוחר ממועד תחילת העבודה, הודעה בכתב בה יפורטו תנאי עבודתו של העובד. החוק אף מפרט את הפרטים אותם יש לכלול בהודעה, את צורתה ואת החובה להודיע על שינויים, ככל שיחולו, בתנאי העבודה.

23. בית הדין הארצי קבע כי מסירת ההודעה על תנאי העבודה אינה עניין טכני אלא מהווה חלק מהחובה לנהוג בתום לב ובדרך מקובלת ביחסי העבודה וכי אין במסירת הודעה בעל פה על תנאי עבודה כדי לייתר את החובה הכלולה בחוק. תכלית מסירת ההודעה בכתב ידוע העובד על תנאי עבודתו, ייתור אי הבנות או סימני שאלה ביחס לתנאים ומניעת מחלוקות משפטיות לגבי התנאים המוסכמים (ע"ע (ארצי) 154/10 שניידר קלרה - נצינים אבטחה בע"מ, ניתן ביום 3.5.11).

24. יש לציין, כי סעיף 4 לחוק קובע כי עבירה בהתאם לסעיפים 1, 3 או 10 היא עבירה מסוג אחריות קפידה. מכאן, כי בעבירה מסוג זה, אין צורך להוכיח מחשבה פלילית או רשלנות אלא די בהוכחת היסוד העובדתי על מנת להרשיע מעביד שהפר חובתו בהתאם לסעיפים דלעיל.

25. המאשימה טוענת כי הנאשמת כלל לא מסרה הודעה על תנאי העבודה לעובדים. הנאשם 2 בחקירתו מיום 23.12.10 (מא/11) השיב לעניין אי מסירת ההודעה, כי כלל לא הכיר את העניין וכי לאחר שקיבל את מכתב ההתראה מהמאשימה (מא/15) הכין לעובדים מכתב הודעה אשר אף הוצג למפקח הרצל שחקר אותו. אולם, אין חולק כי מסירת ההודעה בשלב זה, הינה בבחינת מעט מידי ומאוחר מידי מאחר שהחוק קובע כי יש למסור ההודעה לעובדים בתוך 30 יום ממועד תחילת עבודתם.

26. הנאשמת 1 מנסה להיבנות על העובדה כי העובדים אינם זוכרים אם נמסר להם טופס כאמור במועד קבלתם לעבודה, לאור עדויותיהם כי חתמו על מסמכים שונים (עמ' 25 לפרוטוקול מיום 3.11.14, ש' 6-8, עמ' 19 לפרוטוקול מיום 28.4.14, ש' 14-18). אולם, אין בחוסר זיכרון זה כדי לצמצם את הנטל המוטל על הנאשמת להוכיח כי מסרה את הטפסים. הנאשמת לא הציגה כל הוכחה לכך כי הטפסים נמסרו בזמן אמת, כאשר מנהלה אף הודה כי לא הכיר את החובה לעשות כן טרם מועד ביקורו של המפקח.

27. זאת ועוד, אורן, אשר שימש כמפקח עבודה בחברה העיד כי כשקלט את העובדים היה מחתים אותם על טופס תנאי עבודה המבוסס על טופס של משרד התמ"ת (עמ' 38 לפרוטוקול מיום 2.12.14, ש' 7-11). אולם כאמור, הנאשמת 1 לא הביאה כל ראיה לקיומם של טפסים אלה מזמן אמת. יתרה מכך, המאשימה הגישה טופס דוגמא לנוסח הודעה לעובד אשר נחתם על ידי הנאשמת בתאריך 15.8.10, קרי לאחר תחילת הביקורת וככל הנראה לאור העובדה כי הנאשמת 1 קיבלה התראה כי עליה לתת הודעות לעובד בתוך שבועיים מיום הביקורת, התראה עליה חתום הנאשם 2 מיום 18.8.10 (מא/15) ובה נכתב

כי תחילת ההעסקה ב- 13.10.09. קרי, מדובר בטופס הודעה לעובד אשר לא נמסר בתוך 30 יום כקבוע בחוק (מא/1).

הנאשם 2 אשר נחקר על מסירת טפסים אלה בתאריך 26.7.11 (מא/13) העיד כך:

"לאחר הביקורת הראשונה נרשמו כל המכתבים לכל העובדים. המפקח עבר אתר אתר באופן אישי מילא את הפרטים של העובדים ודאג לתת להם העתק. כל עובד חדש שמגיע לחברה מקבל העתק מיד בסיום הקליטה. העובדים האלה מניסיון שלי.. לא יודעים לשמור על הניירת שקיבלו. אין לי שום אינטרס לא להעביר להם את המסמך שאני מקיים את כל התנאים."

אשר לשאלה מדוע ברוב התאריכים שעל מכתב תנאי העבודה נרשם 15.8.10 כאשר מכתב הידוע יצא ב-18.8.10 השיב כך:

"ככל הנראה טעות סופר ברשום של המפקח גם כך לא היה לי מכתבי תנאי עבודה רק לאחר שקיבלתי את הידוע מסרתי להם."

עדות זו מהווה חיזוק נוסף למסקנה כי הטפסים נמסרו לעובדים רק לאחר הביקורת שערכה המאשימה.

28. לאור האמור, ומשהודה הנאשם 2 שלא הכיר את החובה למסור טופס הודעה לעובד בטרם הביקורת שבוצעה בנאשמת 1, הרי שהמאשימה הרימה את המוטל עליה להוכיח כי הנאשמת 1 לא מסרה את ההודעה לעובדים בזמן.

אשר על כן, הריני מרשיעה את הנאשמת 1 באי מסירה של טפסי הודעה לעובד, עבירה לפי סעיף 1 ו-4 לחוק הודעה לעובד.

סוף דבר

29. אני מזכה את הנאשם 2 מעבירה של הפרת חובת פיקוח ביחס לאי תשלום גמול שעות נוספות, עבירה על סעיף 27(א) יחד עם סעיף 26(א) וסעיף 16(א) לחוק שעות עבודה ומנוחה, תשט"ו-1955.

30. אני מזכה את הנאשם מעבירה של אחריות מנהל למסירת תלושי שכר שאינם כוללים את כל הפרטים המנויים בתוספת לחוק, עבירה על סעיפים 25(א)2 ו-26(ב) יחד עם סעיף 24(ב) **לחוק הגנת השכר, התשי"ח-1958.**

31. הריני מרשיעה את הנאשמת 1 באי תשלום שעות נוספות, עבירה על סעיף 16(א) יחד עם סעיף 26(א) **לחוק שעות עבודה ומנוחה, תשט"ו-1955** בקשר לעובדים: רימוס מוסקוביץ, אלי לוי, גבריאל חנומוב, גד בן עזרא, יאיר ארזי.

32. הריני מרשיעה את הנאשמת 1 מסירת תלושי שכר שאינם כוללים את כל הפרטים המנויים בתוספת לחוק, עבירה על סעיף 24(ב) יחד עם סעיף 25ב(א)(2) **לחוק הגנת השכר, התשי"ח-1958** בקשר לעובדים: רימוס מוסקוביץ, אלי לוי, גבריאלי חנומוב, גד בן עזרא, יאיר ארזי.

33. הריני מרשיעה את הנאשמת 1 בעבירה של אי מסירת טופס הודעה לעובד דבר תנאי עבודתו ובניגוד לסעיף 1 יחד עם סעיף 4 **לחוק הודעה לעובד (תנאי עבודה), תשס"ב-2002** בקשר לעובדים: אלעד מלול, גבריאלי חנומוב, גד בן עזרא, יאיר ארזי.

34. **טיעונים לעונש ישמעו ביום 19.4.2015 בשעה 13:30.**

ניתנה היום, ה' שבט תשע"ה, 25 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.